

[Evald Christensen.]

meget hellere set, at vi kunne have stået fast på 21 års valgretten.

§§ 35, 36 og 37 var jo adskillige gange til diskussion i udvalget, og man prøvede på at finde en iorm, hvorunder man kunne komme de præster til hjælp, som der her er tale om. Det viste sig at være meget vanskeligt, og så blev flertallet enigt om at lade være med at foretage noget her, indtil videre i alt fald. Dog henvistes de pågældende til at gøre mere brug af at bytte prædikestole, hvad § 17, stk. 2, i lov om folkekirkens lønningsvæsen giver ret til udenfor København og Frederiksberg. I sådanne tilfælde kan man iøvrigt få kørsels-godtgørelse.

Hvad angår de problemer, der omtales på betænkningens første side, sognebåndsløsning, kirkegårdsudgifter og spørgsmålet om bispevalg, glæder det mig, at den højtærede kirkeminister har givet løfte om, at han vil sørge for, at vi inden altfor længe skal få lejlighed til at få dem løst på bedst mulig måde. Jeg er glad ved, at der er udsigt til, at vi kan få kirkegårdsudgifterne ind på kommunernes budgetter, da vore kirkegårde ikke blot er et kirkeligt anlæg, men angår alle i kommunerne; ikke mindst gælder det arbejdet med at holde kirkegårdene i en smuk orden, hvad jo er en ret bekostelig sag, hvorfor vi alle skulle være glade ved en sådan ordning. Jeg ville derfor være meget glad, om vi snart kunne få det ordnet således, at udgifterne dertil gik ind under kommunens udgifter.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale at stemme imod mindretallets ændringsforslag og stemme for de af den højtærede kirkeminister og flertallet stillede ændringsforslag og derefter stemme for lovforslaget i sin helhed.

Inger Gautier Schmit: Når man tænker på tidligere kirkeminister J. C. Christensens vægtige og harmoniske kirkelove, har man en egen fornemmelse, når man står overfor det resultat, der er kommet ud af udvalgsarbejdet med loven om menighedsråd. Der er nemlig det ganske ejendommelige, når man kigger på betænkningen igennem — forresten må jeg sige, at den er ganske overordentlig vanskelig at blive klar over, og jeg må i høj grad beundre den, som har kunnet udarbejde en sådan betænkning —, at man bogstavelig talt næsten ikke finder noget på det sted, hvor det stod i det oprindelige forslag fra ministeren. Der står således ikke mindre end 10 gange, at bestemmelsen eller paragraffen udgår, og de

ærede ordførere, som har talt, har måske også indtil 10 gange sagt, at de og de ting har de haft til forhandling under udvalgsarbejdet, og ministeren har lovet at tage dem under overvejelse til fremtidig behandling. Også dette lyder som en svaghed, thi det havde været meget heldigere, om disse 10 forskellige bestemmelser ikke var gået ud af lovforslaget, men de 10 forskellige løfter var kommet ind som positive lovparagraffer. Det er ikke, fordi jeg vil være ubehagelig overfor den højtærede kirkeminister, som sikkert er meget utilfreds med det lovforslag, han får, men jeg synes, man har lov til at påtale, at det ikke er tilfredsstillende at vedtage en lov om den danske folkekirke, når den fremkommer i en så torsoagtig skikkelse, som den gør i dette tilfælde.

Det har undret mig ved ordførernes udtalelser, at de i så ringe grad er standset op og har udtalt sig noget stærkere om den 23 års valgretsalder. Når man dog ved, at valgretsalderen til offentlige forsamlinger har været et stridsspørgsmål gennem menneskealdre, så synes jeg, at der er vundet ganske overordentlig meget ved, at man nu er nået frem til enighed om 23 års valgret til de offentlige forsamlinger. Efter hvad der blev udtalt af en af ordførerne — jeg tror det var den ærede kommunistiske ordfører —, kan der ikke være tvivl om, at det er venstre, der har foranlediget denne valgretsalder. Det tager jeg som en stor compliment til partiet venstre. Det skriver jeg på vor pluskonto, fordi jeg synes, vi har gjort landet en meget stor tjeneste ved at være behjælpelig med, at man ikke længere strider om dette spørgsmål, og ved at der også herigennem bliver banet vej for en lettere forhandling om grundlovs-spørgsmålet. Det kan jeg altså udtale min fuldkomne tilfredshed med.

Flertallet i udvalget går iøvrigt ind for, at tilmeldelsespligten bortfalder, således som af ministeren foreslået. Nu havde jeg den ære ved første behandling at være venstres ordfører for lovforslaget, og jeg udtalte ved den lejlighed, at der indenfor mit parti var forskellige opfattelser af denne sag, og jeg lod tydeligt skinne igennem mine udtalelser, at jeg havde en fortid i denne sag og derfor følte en vis forpligtelse overfor min fortid, hvad ethvert anstændigt menneske selv-tølgelig har. Jeg har en fortid, for så vidt som jeg har været med til at gennemføre J. C. Christensens kirkelove i 1922, og jeg har i 11 år siddet i det kirkelige udvalg, hvor dette spørgsmål idelig er blevet gennemdebatteret, og hvor venstre også holdt fast på, at vi skulle opretholde tilmeldelsespligten. De